

Η “ιερωσύνη” του Πάπα (Σεβ. Μητροπ. Ναυπάκτου & Αγ. Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 11 Φεβρουαρίου, 2009

Σε ένα προηγούμενο κείμενό μου έγραφα ότι ο Πάπας και οι Παπικοί δεν έχουν Ιερωσύνη, γιατί με την αιρετική διδασκαλία του Filioque και τόσες άλλες αιρέσεις που δημιούργησαν, απεκόπηκαν από την Εκκλησία του Χριστού καί, επομένως, διεκόπη η αποστολική παράδοση και διαδοχή. Αυτό εξένισε μερικούς που ισχυρίζονται ότι ο Πάπας έχει ιερωσύνη.

Θα ήθελα να κάνω μερικές συμπληρωματικές επεξηγήσεις πάνω στην άποψη αυτή.

Ο Μ. Βασίλειος αντιμετώπισε στην εποχή του διάφορα προβλήματα για το πώς θα δέχεται η Ορθόδοξη Εκκλησία στους κόλπους της τους αιρετικούς. Αφού κάνει την διάκριση μεταξύ αιρέσεως, σχίσματος και παρασυναγωγής, αναφερόμενος στους αιρετικούς που έχουν αποκλίνει, όπως λέγει ο Γεννάδιος Σχολάριος, “κατ’ ευθείαν ή πλαγίως”, “περί τι των άρθρων της πίστεως”, γράφει ότι **“οι δε της Εκκλησίας αποστάντες, ουκ έτι έσχον την Χάριν του Αγίου Πνεύματος αφ’ εαυτούς· επέλιπε γαρ η μετάδοσις τω διακοπήναι την ακολουθίαν”**. Δηλαδή, όσοι απομακρύνθηκαν από την Εκκλησία, λόγω διαφοράς πίστεως, έχασαν την Χάρη του Αγίου Πνεύματος και δεν μπορούν να την μεταδώσουν, γιατί διακόπηκε η αποστολική διαδοχή. Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης παρατηρεί: “Καθώς έν μέλος κοπή από το σώμα, νεκρούται παρευθύς με το να μη μεταδίδεται πλέον εις αυτό ζωτική δύναμις· τοιουτοτρόπως και αυτοί αφ’ ου μίαν φοράν εσχίσθησαν παρευθύς και την πνευματικήν χάριν και ενέργειαν του Αγίου Πνεύματος έχασαν, μη μεταδιδομένης ταύτης εις αυτούς δια των αφών και συνδέσμων, ήτοι δια της κατά Πνεύμα ενώσεως”.

Επομένως, εκτός της Ορθοδόξου Εκκλησίας δεν ενεργούν μυστήρια, ούτε υπάρχει ιερωσύνη, ούτε γίνεται αληθής θεία Λειτουργία. Σε αυτό το σημείο στηρίζονται και όλοι οι ιεροί Κανόνες για την απαγόρευση της συμπροσευχής με αιρετικούς.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία τηρεί αυτήν την αρχή στην πράξη και αυτό φαίνεται από το εξής απλό γεγονός. Όταν ένας Παπικός “Ιερέυς” ή “Επίσκοπος” θέλει να γίνη Ορθόδοξος, δεν δεχόμαστε την “ιερωσύνη” που είχε, αλλά τον ξαναχειροτονούμε. Ακόμη δε αυτό γίνεται και με τους σχισματικούς, με τους οποίους δεν έχουμε

διαφορά στο δόγμα, αλλά διαφορά “σέ κάποια ζητήματα εκκλησιαστικά και ευκολοϊάτρευτα”. Και σε αυτούς η Εκκλησία δεν δέχεται την “ιερωσύνη” τους, όταν έρχονται στην Εκκλησία, αλλά τους ξαναχειροτονεί, όπως έκανε πρόσφατα το Οικουμενικό Πατριαρχείο, επειδή πάσχει η κανονικότητα της Αρχιερωσύνης των “Αρχιερέων” που τους χειροτόνησαν. Αυτό σημαίνει ότι εάν ο Πάπας μετανοήση και θελήση να γίνη Ορθόδοξος, τότε, επανερχόμενος στην Εκκλησία, πρέπει να ξαναχειροτονηθή, αφού κατά τον Αριστηνό “αιρετικός, ο κατά την πίστιν αλλότριος· ο δε κατά τι ιάσιμον ζήτημα, σχισματικός”.

Αυτή είναι η βασική εκκλησιολογική θέση όπως την εκφράζει ο Μ. Βασίλειος και η όλη πρακτική της Εκκλησίας. Εφ’ όσον δεν δεχόμαστε την “ιερωσύνη” των αιρετικών, δεν δεχόμαστε και τα αποτελέσματα που απορρέουν από την “ιερωσύνη” τους. Γι’ αυτόν τον λόγο και ο Πάπας δεν θεωρείται διάδοχος του Αποστόλου Πέτρου, έστω και αν στην σημαία του Βατικανού τίθενται τα κλειδιά της Βασιλείας των Ουρανών, με την παρερμηνεία που δίδουν οι Παπικοί στον σχετικό λόγο του Χριστού (Ματθ. ις', 13-20).

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" Απρίλιος 2001)

Διαβάστε περισσότερα κείμενα του Σεβασμιωτάτου πατώντας [εδώ](#)